

Sygn. akt IV KZ 12/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2022 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie Ł. W.

zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt XXIII Ka (...),
o odmowie przyjęcia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem
Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt XXIII Ka (...), w celu
wniesienia kasacji,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 lipca 2021 r., w sprawie IV K (...),
Ł. W. został skazany za przestępstwo z art. 207 § 1a k.k. i inne, na karę łączną 4 lat
i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Po jej rozpoznaniu,
Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt XXIII Ka (...),
zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył karę łączną pozbawienia
wolności do rozmiaru 4 lat, a w pozostałej części utrzymał w mocy ten wyrok.

W dniu 9 grudnia 2021 r. skazany wystąpił do Sądu Okręgowego w K. z
wnioskiem o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem. W dniu 22 marca 2022 r.
sędzia Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia wniosku jako złożonego po
ustawowym terminie. Na to zarządzenie w dniu 6 kwietnia 2022 r. skazany wniósł

zażalenie, w którym stwierdził, że w jego ocenie złożył on wniosek o doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego z zachowaniem terminu.

Powołał się przy tym na przepisy ustawy dotyczącej stanu epidemiologicznego w kraju, które wydłużały terminy do wnoszenia środków odwoławczych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 457 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k., jeżeli sąd odwoławczy zmienia lub utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, sąd sporządza uzasadnienie wyroku na wniosek strony złożony w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku. Jak stanowi przepis art. 422 § 2a k.p.k., jedynie dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i – pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok – nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku, a nie od daty jego ogłoszenia. Termin do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego i doręczenie stronie jego odpisu wraz z wyrokiem, jest terminem zawitym, co oznacza, że dokonanie czynności procesowej po jego upływie nie wywołuje skutków prawnych.

Wobec złożenia przez skazanego wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia w dniu 9 grudnia 2021 r., podczas gdy wyrok Sądu odwoławczego ogłoszono w dniu 30 listopada 2021 r., sędzia Sądu Okręgowego nie mógł wniosku tego przyjąć. Odmowa przyjęcia nie jest zatem dotknięta żadnym naruszeniem prawa, co w konsekwencji prowadzi do utrzymania zaskarżonego zarządzenia w mocy.

Analiza akt przedmiotowej sprawy dowodzi, że zarówno obrońca skazanego, jak i sam skazany (doprowadzony z zakładu karnego) byli obecni na terminie rozprawy odwoławczej w dniu 30 listopada 2021 r. (k. 486). Należy zauważyć, iż skazany został prawidłowo pouczonej o treści art. 457 § 2 k.p.k. A zatem sytuacja ta w konsekwencji wyklucza uznanie, że uchybienie terminowi do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku nastąpiło z przyczyny od niego niezależnej.

Ponieważ skazany powołuje się na przepisy związane ze stanem epidemiologicznym na terenie kraju, to należy podnieść następujące okoliczności:

Artykułem 1 pkt 14 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r., poz. 568 z późn. zm.), dodano przepis art. 15zss do ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1842 t.j.). Przepis ten w ustępie 1 stanowił, że w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID, bieg terminów procesowych i sądowych, między innymi w postępowaniach sądowych w sprawach karnych, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Na podstawie art. 101 w/w ustawy z dnia 31 marca 2020 r., przepis art. 15zss obowiązywał od dnia ogłoszenia nowelizacji, to jest od dnia 31 marca 2020 r. Tego dnia przestał biec termin 30-dniowy do wniesienia kasacji. Powyższy stan zawieszenia biegu terminów został zakończony ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r., poz. 875 z późn. zm.), która w art. 46 pkt 20 uchyliła w całości art. 15zss. Natomiast art. 68 ust. 7 ustawy regulował kwestię rozpoczęcia dalszego biegu terminów procesowych i sądowych przyjmując, że terminy w postępowaniach, o których mowa w art. 15zss (a więc także w postępowaniu karnym), których bieg uległ zawieszeniu na podstawie tego przepisu, będą dalej po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy. Przepis art. 76 stanowił, że ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, co nastąpiło 15 maja 2020 r., a zatem omawiane przepisy weszły w życie w dniu 16 maja 2020 r. W rezultacie tego uregulowania w okresie od dnia 31 marca 2020 r. do dnia 22 maja (włącznie) 2020 r., zawieszony był bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach karnych. Z powyższego wynikało więc, że terminy te zaczęły biec w dalszym ciągu od dnia 23 maja 2020 r.

W tej sytuacji nieuprawnione jest powoływanie się skazanego na przepisy w/w ustaw w sytuacji, gdy postępowanie odwoławcze w jego sprawie toczyło się w 2021 r., a więc wówczas, gdy przedłużenie terminów procesowych nie obowiązywało.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.